

Pasteur kontra Béchamp

Celostnimedica.cz, 2011

Případ tichého pracanta a úspěšného podvodníka

Francouzský biochemik a lékař Antoine Béchamp (1816 – 1908) byl jedním z nejvýznamnějších francouzských biologů. Vyučoval na univerzitách a lékařských školách a publikoval v širokém rozsahu; od biologie buněk přes nemoci, botaniku a příbuzná témata. Jeho osoba by dnes pravděpodobně byla všeobecně známa, nebýt aktivit jistého Louise Pasteura. S tímto mužem dějiny opravdu zacházejí nadmíru laskavě, uvážíme-li jeho vědecké podvody, tendenci krást a překrucovat cizí myšlenky (převážně Béchampovy) a padělat údaje experimentů. Na rozdíl od plachého Béchampa značně výřečný Pasteur nakonec drze uplatnil nároky, na něž ve skutečnosti neměl žádné právo.

*prof. Dr. Antoine Béchamp,
francouzský biolog (1816 – 1908)*

Nebojím se postavit za výše sdělené. Všechno je naprosto a kompletně doložitelné, protože badatel Béchamp i zloděj Pasteur, byli členy Francouzské akademie věd a dochovaly se jimi předložené doklady i dopisy, které si vyměňovali mezi sebou a s jinými vědci své doby. Dokonce i jejich slovní potyčky přežily v protokolech akademických schůzí.

Raději to zkrátme, je to opravdu dlouhé povídání. Pasteur v podstatě bezohledně proboxoval „teorii choroboplodných zárodků“ svým jménem. Ačkoli uplatnil nárok na jejich „objevení“, myšlenka „choroboplodných bakterií“ nebyla nová. Pojem ve skutečnosti už řadu let před ním nastínili jiní. Je to ale beztak scestná myšlenka, takže v podstatě vůbec nezáleží na tom, kdo s ní přišel první. Doba nazrává a teorie choroboplodných zárodků coby původců chorob už za pár let zmizí ze světa jakoby nikdy nebyla, stejně tak, jako dlouho platná připitomělá teorie o plochosti Země.

Vynikající dílo odhalující pozadí a Pasteurovy machinace napsala Ethel Hume, jejíž kniha *Pasteur Exposed* vyšla už v roce 1923. Autorka do detailu a zcela správně dokládá, jak Pasteur doslova převrátil Béchampovy původní myšlenky naruby, takže jejich smysl nakonec vyzněl úplně jinak, než ukazovaly výsledky dlouholetého výzkumu okradeného vědce. Další práci o tom napsal R. B. Pearson (*Pasteur, Plagiarist, Imposter*; cca 1940); viz také H. Grasset – Béchamp, an appreciation, 1912.

Vím, už je to dávno a nic z toho se nezdá být důležité, nevezmeme-li ovšem v úvahu „drobný vedlejší účinek“: na chemii spoléhající „moderní západní medicína“ nesporně vyšla z „pasteurizmu“, a v tom spočívá obrovská tragédie. Vysloužili jsme si „nevyléčitelné nemoci“, rakovinu, BSE a AIDS.

Proč se vlastně tak snadno uchytil tak zřejmý omyl?

Sumeřani a Egypťané ještě věděli své, leč od dob starého Řecka převládla víra, že tělo je boží dar, takže uvnitř je včetně krve nepochybně sterilní. Onemocní-li, přijde choroba vždy jen a jen zvnějšku. Na tuto populární víru byl vtipně ušit Pasteurův traktát, s nadšením přijatý jako „nový objev velkého syna francouzské vědy“. Mimo společenské konexe se prosadil především proto, že nepřinesl nic převratného, takže se kvůli tomu nemuselo nic měnit. Převratné objevy totiž vždy přinášejí systémové problémy, a proto je vždy lepší je „zatlouct“ a radši přešetřit to, co už máme.

Na rozdíl od světáckého Pasteura pracoval spíše samotářský a uzavřený Béchamp s kvasinkami, určenými pro pivovary. Časem si povšiml, že to, v co se věřilo, nemůže být tak docela pravda. Posléze přišel s poznatkem, že tělo není uvnitř ani zdaleka sterilní, ale že příčinu zdraví i nemoci nosí v sobě. Dokázal, že nemoc zvenčí přijde jen tehdy, když se v těle změní to, čemu říkal „terén“ (přesněji „složení půdy“ nebo „prostředí“; něco, co lze chápat jako obdobu rovnováhy pH), a že až změna prostředí uvnitř těla „přizve“ zvenčí nemoci. Abychom tomu zabránili, je podle Béchampa zapotřebí všimnout si především rovnováhy prostředí uvnitř těla a nezaměřovat se na to, co poletuje vzduchem (A. Béchamp, *Third Element of the Blood*). Populárně to přirovnával k pravidlům v rostlinné říši. Například pampelišky rostou jen na půdě určitého složení, kvality a vlastností a totéž platí o kaktusech a jiných rostlinách. Přesadíme-li pampelišku do půdy vyhovující kaktusu neporooste a zajde, a naopak. Musí mít půdu, v níž prospívá.

Chápete? Je to jako se všim – přesný opak toho, co je už sto let vehementně vtoukáno do hlav studentů.

Budte v létě na horách všímaví. Uvidíte, že jisté rostliny či plevele rostou vždy jen na určitých místech. Pokud uděláte rozbor půdy zjistíte, že každá rostlina žije jen v místě s určitým složením půdy, jinde neprospívá. Totéž platí i pro bakterie, viry, červíčky a jiné mikroskopické potvůrky.

O tom, jak je toto poznání pravdivé, svědčí tento příklad:

Před několika lety v jednom americkém městě náhle z ničeho nic padali jinak zdraví lidé mrtvi k zemi. Umírali v chůzi či uprostřed rozhovoru. Nikdo nechápal, oč jde. Posléze se zjistilo, že viníkem je virus z ptačího trusu, který vyvolal zhoubnutí a trojnásobné zbytnění srdečního svalu během jediné hodiny.

Sláva, víme oč jde! Jenže pak se přišlo na to, že uvedený virus je sám o sobě neškodný – takže co dál? Vědci se pustili do pitev, dávali dohromady 2+2, až se po měsících handrkování nakonec shodli na tom, že ve střevech všech lidí, kteří takto zemřeli, se přemnožila jedna kvasinka.

Ve stínu pasteurizmu vyrostlí vědátoři dodnes nepochopili jak je možné, že tato kvasinka aktivovala jinak naprosto neškodný virus, a jak to, že se společně pustili do zhoubného díla. Poté, když papouščí virem podpořená kvasinka způsobila zbytnění srdce, tentýž virus doslova a do puntíku vypořádal elektrické impulsy do srdce. Člověk prostě skončil v půli slova.

V lednu 2000 se v Čechách objevila epidemie králičí toxoplasmózy. Nic zvláštního, jenže postiženi byli tentokrát lidé. Podle prohlášení hygieniků byla údajně zdrojem nákazy voda. Prapodivné je, že klasickým způsobem upravovaná voda zde pochází z hlubinného vrtu, a že onemocněli jen lidé pracující ve stejné továrně.

Co dobrého asi měli k obědu v kantýně? Co podpořilo virus, který se na člověka přenáší jen přímým kontaktem se zvířetem, a to ještě velmi, velmi zřídka?

To byly jen dva z mnoha případů potvrzujících Béchampovo tvrzení, že má-li vyrůst pampeliška musí být připravena půda.

A stejně tak, kdyby jim operační systémy neposkytly potřebnou „půdu“, byly by internetové viry úplně neškodné.

Tím se dostáváme ke střevům, v nichž na ploše přes 200 m² žije v populaci, čítající mnoho quintillionů, havěť, u níž věda z větší části nemá ponětí, co je zač a jaká je vlastně její role v našem životě. Přestože se v posledních letech množí protichůdné poznatky patologů, medicína se stále tvrdohlavě drží teorie podvodníka Pasteura, čímž výrazně přispívá k redukci populace. Nakonec je vše v pořádku a pod kontrolou.

Ironií osudu je, že sám Pasteur na smrtelné posteli prohlásil (a je to zaznamenáno!): „Antoine měl pravdu. Je to terén.“ ... a vzkázal Bechampovi omluvu za pomluvy a příkoří, které mu způsobil. To vše je známo a dokázáno, což ovšem vůbec nic nemění na tom, že ještě stále platí mylná posvátná doktrína. Pasteur nic neobjevil. Ukradl výsledky Béchampova výzkumu, překroutil je a stal se s masívní politickou podporou oslavovaným „otcem moderní medicíny“. (Viz také Darwin, Heaviside, Oort a ostatní politiky protežování „otcové moderní vědy“!)